

Hazaérkezett az MSZBT küldöttsége

Vasárnap délelőtt Moszkvából hazautazott Kristóf István, az MSZBT főtitkára, Kiss László, az MSZBT titkára, akik megvitatták és szombaton aláírták a Magyar-Szovjet Baráti Társaság 1967. évi együttműködési tervét.

Kristóf István elutazásakor nagy megelégedéssel nyilatkozott a moszkvai tárgyalások eredményeiről és kifejezte azt a meggyőződését, hogy a Szovjetunió jubileumi éve, az októberi forradalom évfordulójával kapcsolatos közös rendezvények sorozata még szorosabbá és tartalmasabbá teszi népeink barátságát.

Fényszabályozó a játékokra

Az Egyesült Izzó készíti azt a 120 áramkörös fényszabályozó berendezést, amely egy-egy színdarabnak majdnem valamennyi világítási változatát előre beprogramozza. A készülék 210 memóriaegységből áll. Ilyen berendezés készül a jövő évben a szegedi szabadtéri játékokra is.

Új pályaudvar

A hegyeshalmi határállomás épülete a megnövekedett forgalomhoz már kicsinek bizonyult, ezért megkezdtek egy új, korszerű állomásépület építését. Az épületben a MÁV alkalmazottain kívül az osztrák vasúti kirendeltség, a magyar és osztrák vámszolgálat alkalmazottjai, továbbá a magyar és osztrák állat- és növényegészségügyi szolgálatot is elhelyezik.

A rangot az eredmény adja

Hetvenkilenc kommunista szerepe a jutaárnyárban

Egy előre kigépell idézetet vittem magammal a pártirodára. A IX. pártkongresszus határozatának egyik bekezdéséből való.

„... szorgalmazni kell, hogy minél több párttag folytasson aktív tevékenységet a tömegszervezetekben és mozgalmakban. A párttagoknak ezt a tevékenységét a párt a pártmunka szervezésében, más pártmunkával egyenlő értékűnek ismeri el.”

Letettem a párttitkár, Nagygörgy Imre asztalára.

— Most nézzük meg a tagnyilvántartást! — kezdeményeztem. — Vegyük sorra az elvtársakat: hányan dolgoznak a tömegszervezetekben.

Egyre sűrűsödtek a strigulák, végül a következő számok jöttek ki a tömegszervezetek alatt: KISZ — 9, szakszervezet — 22, MHS — 2, tanács — 1, sportmozgalom — 2, vöröskereszt — 1.

Becsülete van

A jutaárnyárban, ahol nyolcvanhoz közelít a kommunista száma, elég tekintélyes ezeknek a számoknak az összege: 37. Különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy ezek az elvtársak nem alkalmi segítséget, valameddig tartó feladatot látnak el a tömegszervezetekben, hanem megbízatás-szerűen és immár évek óta dolgoznak, mint szakszervezeti bizalmiak, KISZ-vezetők, sportaktivisták. Vagyis elismert és becsült pártmunkájukat teljesítik.

— Nincs ezeknek az elvtársaknak olyan érzésük, hogy „másodrangú” megbízatást kaptak? Hiszen sok ember úgy volt, vagy úgy

van vele: az az igazi és komoly pártmunka, amit a pártban végeznek. Különben miért kellett volna a kongresszuson is külön beszélni erről? Miért kellett volna az új szervezeti szabályzatba iktatni?

— *Becsülete van ennek a munkának.* A kommunisták maguk között is úgy ítélik meg, hogy a tömegszervezetekben dolgozni ott képviselni, népszerűsíteni, magyarázni a párt politikáját, szükséges és hálás feladat. Sohasem fordult elő, hogy valakit figyelmeztetni kellett volna, mert lebecsüli ezt a feladatot vagy nem végzi el komolyan tisztességesen. Csak egy-két példát mondok. *Streitmann Gábort, Szalai Bélát és Polyvás Csabát* a taggyűlés éppen a KISZ-ben, illetve a szakszervezetben végzett, elismert munkájuk alapján vette fel a pártba. Mindig példaként emlegethetjük *Gulyás Györgyné szorgalmát* az üzemi Vöröskereszt munkájában; *Teleki Ferenc* a III. kerületi tanács tagjaként bizonyította, hogy minden feladatát a pártmunka komolyságával fogja fel; az üzemi szakszervezeti feladatok ellátásában *Király Mihálynét, Ocskó Antalt, Kasza Nándort*, vagy *Földi Sándort* említhetem; az MHS munkájában *Szotyri Nagy László* az üzemi „motor”.

Jut mindenhova

A hetvenkilenc kommunistából valóban jut mindenhová. Így nem is adódik a munkáskollektívának olyan gondja, problémája, amelyről a pártszervezet ne tudna. Hiszen a

kommunisták beszámolóinak egymásnak.

A tömegszervezetekben dolgozó kommunistáknak nagy részük van abban, hogy a jutgyárban igen barátságos, szinte családias a hangulat, jó a megértés, akár munkáról, akár politikáról van szó. Általuk az emberek megszerzik a kelendő tájékozottságot, megtudják elhatározásokat és intézkedések indítókait, s természetesen így tudatosabb lehet a végrehajtás is.

A kongresszusi beszámoló nagyon tömören foglalta össze ennek a dolognak a fontosságát, nagyon világosan meghatározta a célját. Így emlékezett meg róla:

„A tömegszervezetekben és mozgalmakban rejlő erőt a párt az ott dolgozó kommunisták segítségével mozgósítja népünk, a szocializmus érdekében. Ezt a megítélő kötelességet és felelősséget a tömegszervezetekben dolgozó kommunistáknak mindig éreznük kell. Kötelesség a párt politikáját ismertetni, magyarázni. Felelősök azért, hogy működési területükön a megnövekedett munka eredményeként a párt politikájának megvalósuljon, hogy a dolgozók körében szerzett tapasztalatokat közvetítsék és képviseljék a párt szervei előtt”.

Nem formáságokról van tehát szó, hanem *tartalmi kérdésekről!* A kommunista munkának pedig nem a „hely” ad rangot és elismerést, hanem az eredmény!

A kerítésen kívül is

Lehet, hogy másutt jobban csinálják, mint a jutgyárban, lehet, hogy kevesebb gondot fordítottak eddig erre. A párt viszont ezentúl *határozattal és szervezeti szabályzatával* kötelez erre. Kétségtelen, hogy itt is lesz javítanivaló a jutásoknál. Mert ami az üzemen megy, a kerítésen kívül már alig-alig. A jutgyári kommunistákat a városi közéletben nagyjával kellene keresni. Akad ugyan egy-egy dorozsmai megkerületi tanács tagja, egy-egy alkalmi megbízatás, de amúgy mégis kimaradt a figyelemből, hogy városi közélet is van!

Az üzemi pártszervezet titkára hamiskás mosollyal bólogat erre a gondolatra. Mintha azt mondaná: igaz, igaz, de hát nekünk mégis a gyár a politikai portánk is... s van itt munka, éppen elég! Csak tizenhárom olyan tagja van a pártszervezetnek, akikre nem osztott a vezetőség állandó megbízatást, idősebbek, betegeskedésre hajlamosak, nagy családosok, mindig úton levők. S ennek a munkának *nincs díja.* A jutalma pedig az, hogy látják az emberek: a gyár elégedett a politikával, szívesen mozdul megvalósításáért.

Sz. Simon István

Az üzemi demokrácia pillérei

Lázás tevékenység folyik ezekben a napokban mind a vállalati szakszervezeti bizottságokon, mind a szakmai központokban. Választásra készülnek a szakszervezetek — nem hat rutinfordulatnak, ha azt mondjuk, hogy a mozgalom e kiemelkedő eseménye sajátos körülmények között zajlik le.

Mint ismeretes, ebben az esztendőben készülünk fel 1968-ra, a gazdaságirányítási reform első évére. A szakszervezetek növekvő társadalmi-politikai szerepe csak aláhúzza a választások jelentőségét. A véleményezési, egyetértési, önálló döntési és vétőjog megsokszorozza majd a vezető testületek, a szakszervezeti tisztségviselők iránti igényeket és felelősségüket is. A vállalati önállóság növekedésével megteremtődik a valódi szakszervezeti önállóság is, pontosabban fogalmazva: a nagyobb önállóság lehetősége. Azért fogalmazzunk feltételes módban, mert a lehetőség még nem egyenlő a megvalósulással. A gazdasági, társadalmi élet bonyolultsága, összetettsége nem tűri a sablonokat, esetenként „eredeti” válaszokat, állásfoglalásokat kell produkálnia annak, aki meg akar felelni a ma követelményeinek.

Napjainkban csak az képes a gazdasági termelőmunkában, a dolgozók élet- és munkakörülményeit jelentősen befolyásoló intézkedéseknél helyesen dönteni, cselekedni, aki önállóan gondolkodik, van érzéke a számtalan jelenség között felismerni a legfontosabb vonásokat, aki rendelkezik a képességgel, hogy megfelelő szintű elemző munka során a lehető legpontosabban kifejezze a társadalmi és egyéni igényeket, érdekeket.

A szakszervezeteknek pedig egyszerre „kettős lelkük” van. Egyszerre kell az egész munkásosztály és az egyes csoportok, vállalati kollektívák, az egyéneket érdekelte képviselői, illetve a kettőt közös nevezőre segíteni. Esetenként nem könnyű elvágni a gordiusi csomót, talpraesettség, leleményesség, hozzáértés kell hozzá. A szakszervezeteknek módjuk van — és még inkább lesz — hallgatni hangjukat a gazdasági-termelési kérdésekben, amely lehetővé teszi a nagyobb jóvedelmezőséget, a nagyobb nyereség elérését. Ugyanakkor a dolgozók élet- és munkakörülményeit meghatározó ügyekben nem lehet majd dönteni megkérdésük nélkül. Sőt már jó előre érdemes szólni arról a várható veszélyről, hogy a nagyobb nyereség oldalán egyes vezetők „feláldozzák” a munkakörülmények javítására, a szociális ellátottság fejlesztésére szánt összegeket. A szakszervezeti mozgalmak ezért jól fel kell készülnie az előre látható teendőkre. A szakszervezeti mozgalom reneszánsza előtt állunk, amelynek politikai-emberi felételeit a lehető legjobban kell megteremteni. A választás jó alkalom arra, hogy ezek a feltételek létrejöhessenek.

A társadalmi-politikai feltételeket a gazdasági mechanizmus reformja hozza létre, miután társadalmi vonatkozásokban is új helyzetet teremt. Az emberi feltételek pedig aszerint valósulnak meg, hogy milyen embereket választanak meg a szakszervezeti testületekbe, vagy éppen bizalminkat.

A választás lebonyolításában is kifejezésre jut, hogy korszerűbb utakon kell járnunk. A jelölő bizottságokat már a választás előtt megválasztották, hogy azoknak módjuk legyen jó előre tájékozódniok: kiket látnának legszívesebben a dolgozók szakszervezeti tisztségviselőknak. Még az így összeállított listák sem kötelezőek, a választás során megváltoztathatók. A titkárt és az elnököt nem a műhely-, illetve a szakszervezeti bizottságok jelölik ki, hanem közvetlenül a tagság választja meg, titkos szavazással. Ez a körülmény a szervezett dolgozók felelősségét hangsúlyozza, hogy józanul, tárgyilagosan adják le „vok-sukat” azokra a társaikra, akiket legalkalmasabbnak tartanak a társadalmi vezető funkcióra.

Új vonása lesz a mostani választásoknak az is, hogy első ízben választanak szakszervezeti tanácsokat, amelyek a megszűnt üzemi tanácsok jogkörével, illetve a megnövekedett szakszervezeti jogkörökkel élhetnek. Az idei választás tehát megteremti a feltételeit annak, hogy a dolgozók a korábbinál jobban, hatékonyabban vehessenek részt a vállalatok irányításában, vezetésében.

„Ki mint vet, úgy arat”: nem túlzás az az állítás, hogy az idei szakszervezeti választások sorsdöntőek a mozgalom továbbfejlődése szempontjából. Ha a műhelyi, üzemi, vállalati kollektívák jól éneke a választás lehetőségeivel, az egész szakszervezeti mozgalom, a szocialista demokrázius megerősödését segítik elő.

K. T.

Ünnepség a kórházban

Kormánykintlélessel vonult nyugdíjba dr. Berkes Pál igazgató főorvos

A Szegedi Közkórház élén mintegy 4 évig dolgozott, de több évtizedes orvosi és társadalmi, közéleti munkára tekinthet vissza a köztisztviselőben álló dr. Berkes Pál főorvos. A kiérdemelt nyugdíjbanvonulás nem pontot jelent tevékeny életében, hanem csak az általában mindnyajunknál előbb-utóbb bekövetkező állomást.

Ezeket a gondolatokat hangoztatta dr. Biczó György, a városi tanács vb-elnöke a tegnapi kórházi ünnepségen, amelyen megjelent Sipos Géza, a Szeged városi pártbizottság titkára, valamint a városi párt-vegrehajtóbizottság, a tanács végrehajtó bizottságának illetékes vezetői és részt vett a kórház valamennyi osztályvezető főorvosa, párt-, tömegszervezeti, gazdasági vezetője. A városi tanács vb-elnöke az egészségügyi kormányzat, a pártbizottság és a tanács nevében meleg szavakkal méltatta azokat az érdemeket, amelyeket a nyugdíjba vonuló igazgató a város e több egy-sége — I. és II. szánú kórházat, fertőzőkórházat, tudógondozót és rendelőintézetét egy-séget — magában foglaló jelentős egészségügyi intézmények vezetésében, s azt megelőzően is az egészségügyi számos területén eredményesen kifejtett. Ennek elismerésül, a Népköztársaság Elnöki Tanácsának megbízásából, a Munka Érdemrend ezüst fokozatát nyújtotta át.

(Szomszédos felvétele) A kórházi ünnepségen. Balról jobbra: dr. Biczó György, dr. Szabó Dénes és a munkatársainak további sikereket kívánó dr. Berkes Pál

Dr. Berkes Pál megköszönte a magas elismerést, további sikereket kívánt eddigi munkatársainak, majd a kórház pártszervezete nevében Balla János párttitkár, a szakszervezeti bizottság nevében pedig dr. Nári Sándorné köszöntötte a nyugdíjba vonuló kitüntetett igazgatót. Ezt követően dr. Biczó György bejelentette, hogy a kórház igazgatójára dr. Bódis Lajos szülész, nőgyógyász főorvos kapott kinevezést. Az új igazgató rövid felszólalásban köszönte meg a bizalmat. Végül dr. Szabó Dénes főorvos, a kórház igazgatóhelyettese értékes kis-előadásban foglalta össze a nagy múltú intézmény fel-szabadulás utáni fejlődését és a kiszélesedett egészségügyi ellátással rá váró feladatokat, amelyekhez mindannyiuk további odaadó támogatását ígérte meg az új igazgató főorvosnak.

Tizenötezer új szakember a mezőgazdaságban

A Földművelésügyi Minisztérium nemrégiben felméréseket végzett a mezőgazdaság szakember-ellátottságáról és a szakemberek továbbképzéséről.

A második ötéves terv időszakában, 1960–1966 között csaknem ötezer egyetem, főiskolát végzett szakember került irányító apparátusba.

Ez ötvenszázalékos növekedésnek felel meg. A felmérések szerint jelenleg 14 ezer 900 diplomás szakember dolgozik a mezőgazdaságban. A közép- és felsőfokú technikumot végzett mezőgazdasági szakemberek száma öt év alatt 9 ezer 160-nal nőtt. A néhány évvel ezelőtt létre-

hozott felsőfokú technikumokból 1962 óta csaknem háromezer, többségében speciális termelési ágazatra képzett szakembert kaptak a mezőgazdasági üzemek, intézmények.

A mezőgazdasági termelés szakember-ellátásának javításában igen nagy része volt az átszervezés idején alkalmazott szakember-át-csoportosítási akciónak. A 3004-es kormányrendelet alapján a meg nem erősödött termelőszövetkezeteket az állam szakemberek kihe-lyezésével, azok fizetésének biztosításával is támogatta.

Jelenleg 1821 termelőszövetkezetben dolgozik egye-

temi, főiskolai és 2835-ben technikum végzettségű szakember.

A felmérés időszakában még mindig 180 volt azoknak — főleg kis területű és többnyire hegyvidéki — termelőszövetkezeteknek a száma, ahol még egyáltalán nem volt képzett szakmai vezető.

A termelőszövetkezeti vezetők közül jelenleg körülbelül

hétézren tanulnak tovább.

Háromezren gimnáziumba, szakközépiskolába, termelőszövetkezeti vezetőképző iskolába és különböző tanfolyamokra, négyezren pedig technikumba, főiskolára, egyetemre járnak. (MTI)

Európai diáktalálkozó hazánkban

Az európai országok diákszervezeteinek képviselői nemrégiben háromnapos összejövetelt tartottak Svájcban. Ezen a hagyományos találkozón, amely már a nyolcadik volt, 29 ország, köztük hazánk diákszervezeteinek küldöttségei vettek részt.

A találkozó résztvevői elhatározták, hogy az európai diákszervezetek képviselőinek legközelebbi összejövetelét Budapesten tartják meg.